

תה"ג 4602/07 - היועץ המשפטי לממשלה נגד חנה אררט

בית המשפט המחויזי בירושלים

תה"ג 4602-07 מדינת ישראל נ' אררט (שלאון)

לפני כבוד השופטת חנה מרום לומפ
העותר היועץ המשפטי לממשלה
באמצעות המחלקה הבינלאומית בפרקליות המדינה
על ידי ב"כ עו"ד אבטל ריבנר

חנה אררט
על ידי ב"כ עו"ד אורן אביב

החלטה

לפני עתירה להכרז על המשيبة, חנה אררט (שלאון), כבת-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה התשי"ד-1954 (להלן: "החוק"), בגין ריצוי עונש מאסר בן 5 שנים (בניכוי ימי מעצרה), אשר הושת עליה לאחר שהורשעה בביצוע עבירות סדרות למשאי זנות וסחר בילדים, בבית המשפט בעיר קונסטנצה ברומניה.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין רומניה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריים נס, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתב אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "האמנה") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 24.8.2018 הגישה ממשלה רומניה, באמצעות שגרירות רומניה בישראל, בקשה להסגר לידה את המשيبة לשם אכיפת עונש מאסר בן 5 שנים (בניכוי ימי מעצרה). עונש זה הוטל על המשيبة לאחר שהורשעה בבית המשפט ברומניה, בשל ביצוע עבירות של סדרות למשאי זנות וסחר בילדים שתיהן בנסיבות חמימות (נספח ג' לעתירה).
3. ביום 11.3.2018 הורה שר המשפטים דאז, מר אמיר אוחנה, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשيبة לפני בית המשפט המחויזי בירושלים, על מנת שיקבע האם היא בת-הסגרה לרומניה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הרומיני: סעיף 213(1) בצוירף סעיפים 35(1), 77(a) ו-5, וסעיף 211(1) בצוירף סעיפים 35(1), 77(a) ו-5.
4. לפי סעיף 2(a) לחוק: "בחוק זה עבירה הסגרה היא כל עבירה שאילו נabraה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה", העבירות המפורחות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (UBEIRAT SDRORUT L'MAASA ZNOT - עבירה לפי סעיף 199(א)(1) ו-2) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדיה הוא עד 5 שנות מאסר, ובנסיבות סעיף 203(ב)(1) עד 7 שנות מאסר, עבירת הבאת אדם לידי עיסוק בזכות - עבירה לפי סעיף 202 לחוק העונשין בנסיבות סעיפים 203(א) ו-203(ב)(3) שהעונש המקסימלי הקבוע בצדיה הוא עד 15 שנות מאסר, ובנסיבות סעיפים 203(ב)(3) ו-203(ב)(4) עד 20 שנות מאסר).

עמוד 1

5. על פי פסק דין של בית המשפט בעיר קונסטנצה שברומניה, הרקע העובדתי לעבירות בגין הורשעת המשיבה הוא כדלקמן: בין השנים 2012 - 2013, ניהלה המשיבה, שהתגוררה אז ברומניה, עסק זנות לשםعشית רוחחים, וזאת יחד עם בעלה ארפדי שליאן (להלן: "ארפדי") ועם שניים נוספים, Dumitru Tamer Elvis (להלן: "אלביס") ו- Ertan Giolocai (להלן: "ארטן"). במועדים הרלוונטיים, המשיבה עסקה עם אחרים בסרטות נשים ל贊ות, חלקן קטינות, ונטיית רוחיהן, בעיר קונסטנצה. המשיבה שיכנה את הקורבנות בيتها, הסעה אותן לנקודות המפגש וגבתה מהן את האtanן. בנוסף, המשיבה פיקחה אחר התנהלותן היומיומית והעברית כסף שהקורבנות הרוינו לאלביס וארטן.

6. המשיבה הביאה את אחותה הצעירה, ר.ש., בגין במועדים הרלוונטיים, לידי מעשי זנות עם אדם אחר, כדי שתספק שירותים מין בתשלום אשר יועבר בחלקו למשיבה ולבעלה. על בסיס הגרסה של ר.ש. בחקירה, קבע בית המשפט כי ר.ש. הגעה לكونסטנצה במרץ או אפריל 2012, והחלła לעסוק בזנות בעידודם של אפרד והמשיבה, שאירחה אותה בيتها ודאגה לה להסעות. על בסיס עדותה של ר.מ.ל, קבע בית המשפט כי כל רוחיה של ר.ש. מעיסוקיה אלה הועברו לארפדי, ומואוחר יותר גם לאלביס וארטן. כאשר נקרה ר.ש. להיעד בפני בית המשפט, חסרה בה מידעה הראשונה.

7. עוד הואשמה המשיבה בעבירה של סרטות, שהוחמרה בהמשך לשחר ילדים שבה הורשעת. בחודש אוקטובר 2013 הביאה המשיבה את הקטינה ר.מ.ל., ילדת 1996, לידי מעשה זנות עם אדם אחר, כדי שתספק שירותים מין בתשלום אשר יועבר בחלקו למשיבה ולבעלה. על סמך ההודעה של ר.מ.ל. בחקירה, קבע בית המשפט כי המשיבה ובעלה, שאותם הכירה דרך ר.ש. שאיתה התידדה במהלך עבודתן המשותפת, הציעו לה לעסוק בזנות ולהעביר חלק מהרווחים אליהם, והוא הסכימה לכך. עוד מסרה ר.מ.ל כי היא עברה לגור בביתם של המשיבה ובעלה, והם נטלו ממנה מסמכים מזהים שלה ותעודת לידה של בנה, ולא השיבו אותן לדיה בתקופת שהותה שם. עוד קבע בית המשפט על בסיס עדותה של ר.מ.ל, כי הסכומים שהרוויחה במהלך עבודתה בזנות, וכן הסכומים שאותן הרוויחה ר.ש. ככלם הועברו בשלמותם אל המשיבה או אל בעלה.

8. לבסוף, הואשמה המשיבה בעבירה נוספת של סרטות, שהוחמרה בהמשך לשחר ילדים בה הורשעת. בנובמבר 2013 הביאה המשיבה את הקטינה ק.א., ילדת 1998, לידי מעשה זנות עם אדם אחר, כדי שתספק שירותים מין תמורה תשולם שיועבר למשיבה ולבעלה. בית המשפט קבע על סמך עדותה של ק.א. כי היא הכירה את ארפדי באוקטובר 2013 בעיר Adamclisi, לאחר שזה יצר אליה קשר והציג עצמו בפניה בשם אנדריי, סיפר לה כי הוא רוק וכי הוא מעוניין במערכת יחסים אליה. ארפדי הבטיח לה כי אם תבוא לגור איתה בקונסטנצה יסדר لها עבודה בתחום המחשבים במסגרת תולל להרוויח כסף רב. ק.א. העידה כי ביום 6.11.13, הגיע ארפדי לעיר מגורייה ביחיד עם אישה ששם חני (שהתבררה להיות המשיבה), על מנת לקחת אותה לעבור לגור בביתם שבקונסטנצה. באותו יום הציג בפניה ארפדי אישה בשם Doina, אשר התחזקתה להיות אימו. עוד העידה ק.א. כי ביום 13.11.13 עזבה ק.א. את קונסטנצה וחזרה לעיר מגורייה. לעומת זאת כל רוחיה העבירה למשיבה ולבעלה. ביום 19.11.13 חזרה ק.א. את קונסטנצה וזרה לערך מגורייה. לעומת זאת כל רוחיה העבירה ספרה של ק.א. והחזיר אותה בחזרה לكونסטנצה, יחד עם קטינה נוספת בשם Doina, אשר התחזקתה להיות אימו. עוד ביום 21.11.13 חזרה ק.א. עם אימה לעיר מגורייה, ולא שבה עוד לביתם של המשיבה ובעלה. בעדותה בבית המשפט חזרה על דברים אלה, ובית המשפט מצא את גרסתה מהימנה.

. 9. עם מעצרה ביום 28.11.13, העידה המשיבה במשפטה, כי היא וארפד נושאו בשנת 2011, ושהם עברו בשנת 2012 לעיר קונסטנצה ביחד עם אחותה ר.ש. ועם אמה. המשיבה מסרה, כי אחותה ר.ש. עוסקת בזנות מזה שלוש שנים, והעבירה סכומי כסף לאחזקת הבית, ושמרה את שאר הרוחים לעצמה. כמו כן העידה, כי בעלה הסיע את ר.ש. ר.מ.ל.-ק.א. אל המיקומות בהן עסוקו בזנות, וכי היא ה策טרפה אליו בנסיבותיו לפגוש את ק.א.. ו- ביום 29.11.13 מסרה המשיבה הודעה נוספת, במסגרת העידה כי היא ידעה שבעליה מסיע את ר.ש., ר.מ.ל. ו- ק.א. לצורכי עיסוקן בזנות, אך הוסיפה שלא ידעה שהוא חלק מן הרוחים מפעילותן זו.

. 10. ביום 18.12.13 מסרה המשיבה עוד הודעה, במהלך חזרה בה מן ההודעה מיום 28.11.13 בטענה כי זו הוכתבה לה. כמו כן, ביקשה למסור ראיות המוכיחות כי מצבה הרפואי לא תמיד מאפשר לה להבין את הנאמר לה, ושhaiā אינה מבינה רומנית על בוריה מכיוון שלמדה ברומניה שנים ספורות מטעם 12 שנים לימודיה.

. 11. המשיבה נכחה בהליכים המשפטיים שנוהלו נגדה עד לתאריך 28.4.15. בנוסף, המשיבה נכחה בשלושה דיןדים מקדמים, ובუשרה דיןדים שנוהלו במסגרת ההליך הרפואי בבית המשפט בעיר קונסטנצה.

. 12. ביום 2.6.15 המשיבה לא נכחה בדיון בבית המשפט, אולם יוצגה על ידי עורכת דין שנשכלה על ידה, וזה טעונה כי המשיבה נעדרה מסיבות רפואיות. באotta עת לא הוגשו מסמכים התומכים בטענה זו. החל מתאריך זה נעדרה המשיבה מהדיןדים. בשלב זה החליט בית המשפט להחמיר את האישומים נגד המשיבה לאישומים של סחר בקטינים, ועל כן התיק הועבר לבית המשפט של מחוז קונסטנצה, אשר מחזיק בסמכות העניינית בעבירות מסווג זה. בבית המשפט של מחוז קונסטנצה לא החל ההליך מחדש, אלא המשיך ההליך שהחל בערכאה הקודמת. נערכו שני דיןדים נוספים ללא נוכחות המשיבה אך בנוכחות עורכת הדין מטעמה.

. 13. ביום 19.10.15 ניתן פסק הדין אשר הרשיע את המשיבה במiosis לה. לפי בקשה ההסגרה, בכל הדיונים מהם נעדרה המשיבה היא הייתה מיוצגת על ידי עורכי דין, כאשר בלבד דין אחד בו יוצגה על ידי עורך דין מטעם בית המשפט, המשיבה יוצגה על ידי עורכי דין מטעמה. המשיבה טענה באמצעות עורכת דין כי אין אפשרות להגיע לדינוי בית המשפט ברומניה בשל מצבה הרפואי והגישה מסמכים רפואיים לביסוס טענה זו.

. 14. במסגרת גזר דין של המשיבה, שניתן אף הוא ביום 19.10.15, הושטו עליה העונשים הבאים: עשרים וחמשה חודשי מאסר בפועל בגין העבירה הראשונה הנוגעת לר.ש., שלושים וחמשה חודשי מאסר בפועל בגין העבירה השנייה הנוגעת לר.מ.ל., ושלושים וחמשה חודשי מאסר בפועל בגין העבירה השלישית הנוגעת לק.א.. נקבע, כי העונשים ירוצו חלקם בחופף וחלקים במצטבר, כך שבסתופו של דבר תרצה המשיבה עונש של 5 שנות מאסר. עוד נקבע, כי יש לנכונות את הימים בהם שתהה במעצר, ועל כן נותר למשיבה לרצות עונש של 4 שנות מאסר, 11 חודשים, ו-24 ימים ברומניה.

. 15. על פסק הדין הוגש ערעור על ידי המשיבה באמצעות ב"כ, כאשר המשיבה נמצא בישראל. ביום 20.1.16 נדחה הערעור.

. 16. ביום 2.7.20 הוגשה העטירה שלפני, להכריז על המשיבה כבת-הסגרה לרומניה. לבקשת ההסגרה צורפו המסמכים הבאים: הכרעת דין של בית המשפט המחווי בקונסטנצה מיום 19.10.15, גזר דין מיום 19.10.15, פסק הדין של בית המשפט לעערורים מיום 20.1.16, צו המעצר מיום 20.1.16, וכן עותקים מהחומר הראיות והחקירות שהוצעו בבית המשפט בקונסטנצה. ביום 15.1.20 צירף העוטר מסמכים נוספים, ביניהם פירוט ההליכים ברומניה והעדות המשיבה, וכן מסמכים רפואיים הנוגעים להיעדרות המשיבה מהדיןדים בבית המשפט ברומניה.

.17 ביום 31.1.21 התקיים דיון בנסיבות הצדדים ובו טعن ב"כ המשיבה, כי יש לדחות את העתירה.

טענות הצדדים

18. בפתח דבריו, טען ב"כ המשיבה כי יש לדחות את העתירה עקב כשלים דינוניים בהליך שהתנהל ברומניה, וכן משום שלדבריו המשיבה לא זכתה להליך הוגן. לטענתו, העברת ההליך לערכאה גבולה יותר, נעשה בגיןוד לחוק הרומי וללא ידיעת המשיבה. בעניין זה טען, כי המשיבה לא ידעה כלל על הליך הערעור, לא ידעה מי יציג אותה, וכן לא קיבלה לידיה את תוצאות הערעור.

19. בנוסף, טען ב"כ המשיבה לשינויו מצד רשות רומניה, שבמשך שלוש וחצי שנים לא הודיעו למשיבה כי עליה לחזור לרומניה. לדבריו, אף במשפט עצמו התקבלה הטענה, כי היא אינה יכולה הגיעו מסיבות רפואיות, אשר עודן מתקיימות היום. לפיכך, לדידו, תמורה הבקשה כתעת להסגור את המשיבה, ועל כן יש לדחות את העתירה בגין שינוי זה.

20. עוד, טען ב"כ המשיבה לסיג התשובות הקבוע בסעיף 1א לחוק, משום שלדבריו המשיבה הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע הפעולות. לדבריו, המשיבה נולדה והתגוררה בישראל ונסעה לרומניה למספר שנים. בעת ביצוע הפעולות לא שהתה ברומניה מרצונה אלא בכפיה על ידי גורמי עולם תחתון מקומיים. לפיכך, לטענתו המשיבה למעשה הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע הפעולות וזכאיות לסיג הקבוע כי זכאיות לרצות את עונשה בישראל.

21. בנוסף, טען ב"כ המשיבה כי מצבה הרפואי מאד קשה ואינו אפשר רשות הסגرتה. לטענתו, המשיבה היא חוליה סופנית, הנמצאת על כסא גלגלים, וזקוקה לסייע סיודי באופן קבוע. לדבריו, המשיבה אינה יכולה להתחסן מפני נגיף הקורונה, ועל כן תהיה בסכנה גדולה בטישה לרומניה וכן ברומניה עצמה. לדבריו, היא אינה מסוגלת לטוס או להפליג כלל. בניסיונות אלה, לשיטתו, יש לדחות את העתירה מטעם תקנת הציבור, וכן לאחר שיש להניח שרשויות רומניה לא ירצו את המשיבה כאשר היא נמצאת במצב רפואי צזה.

22. עוד בעניין תקנת הציבור, טען ב"כ המשיבה, כי צפוייה למשיבה סכנות חיים אם תוסגר לרומניה. לדבריו, המשיבה קיבלה לכל אורך ההליך מסרים ואיזומים מגורמים שונים בעולם התיכון לרומניה. לטענתו, מדובר באנשים שככלאו אותה עוד כאשר שהתה ברומניה לפני ההליכים המשפטיים, ואנשים אלו לא היסטו לפגוע בה ולמעשה חייה היה בסכנה מרובה שתגיע לרומניה.

23. בתגובה, השיבה ב"כ העותר כי לא נפל כל פגם בהליך שהתנהל ברומניה, וכי המשיבה הייתה מודעת להליך ומעודכנת בפרטיו. ב"כ העותר טענה, כי המסמכים הרפואיים שהמשיבה שלחה להצדיק את היעדרותה מהדינונים, מראים שהיא קשר רציף בין באי כוחה ברומניה, וכי היא הייתה מודעת להליך המתנהל. לגבי תוכן המסמכים הרפואיים מזמן הדינונים ברומניה, טענה ב"כ העותר כי הם אינם מראים על מצב קשה עד כדי שהוא לא יכולה להגיע כלל לרומניה.

24. בעניין המצב הרפואי הנוכחי, הוגש על ידי ב"כ העותר מסמך משב"ס בגין למצבה הרפואי של המשיבה (ת/1). לטענתה, מן המסמכים עולה שאמנם יש למשיבה בעיות רפואיות, אך הן מטופלות על ידי שב"ס, ואין מניעה לשנע את המשיבה לרומניה. כמו כן טוען, כי ככל שהמשיבה אינה מקבלת טיפולים מסוימים, הדבר נובע מסירובה לקבלם. אשר לטענה כי שלטונות רומניה לא ירצו את המשיבה במצבה הנוכחי. לכן השיבה ב"כ

הუותר, כי רשות רומניה עודכנו בדבר מצבה הרפואי של המשיבה, ולא הודיעו כי הם משנים את עמדתם. לדבריה, ככל שרשויות רומניה לא חוזרות בהן מבקשת ההסגרה, ההנחה היא שהן מעוניינות במשיבה על אף במצבה הרפואי.

25. בעניין התושבות, טענה ב"כ העותר, כי בין השנים 2005 ועד 2015 המשיבה לא התקgorה בישראל ואף לא ביקרה בה. כיוון שהעבירות בוצעו בשנים 2012 ו-2013, טענה ב"כ העותר כי לא ניתן לומר שהמשיבה הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע העבירות.

26. בעניין הטענה, כי נש��פת למשיבה סכנת חיים אם תוסגר לרומניה, لكن השיבה ב"כ העותר, כי נטול ההוכחה רובץ על כתפי המשיבה, והיא לא הרימה נטול זה ולא הציגה ראיות מספיקות להראות כי היא נמצא בסכנת חיים אם תוסגו. لكن הוסיפה ב"כ העותר, כי ניתן לצאת מנוקודת הנחיה שרומניה מדינה מותקנת ושהרשויות יגנו עליה אם ישנים איזומים על חיה.

27. בתשובה, חזר ב"כ המשיבה על טענותו לפיהם היא לא יודעת על ההליך ברומניה, ולא הכירה את מי שיציג אותה בהליך הערעור. כמו כן טען, כי המסרך שהוגש שנערך על ידי שב"ס (**ת/1**) אינו מהימן ואינו משקף את מצבה הרפואי של המשיבה. בנוסף, חזר על טענותו כי לאחר שהמשיבה אינה יכולה להתחסן לנגיף הקורונה, לא ניתן לשולח אותה לרומניה.

דין והכרעה

28. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגירת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אשרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחראית חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגירת עבריים. למחרת הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגירה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי בפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבראים.

29. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימים ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילת נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגירת עבריים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בעניינו, ישראל ורומניה חתמו על **האמנה האירופית** בדבר הסגירה, כאמור. בנוסף נדרש, כי אדם נאשם או נתחייב בדיון במדינה המבקשת בשל עבירות הסגירה (סעיף 2א(2) לחוק), שהיא עבירה שאילו בעברה בישראל מאסר שנה או עונש חמור מזה. זהוי למעשה דרישת "הפליליות הכלולה", לפיו נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על תנאי זה לא חלק ב"כ המשיבה, מלבד הטענה כי המשפט שנעשה למשיבה ברומניה לא נעשה כראוי. תנאי נוסף נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסו ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). גם על התקיימם תנאי זה לא חלק ב"כ המשיבה.

30. הסיגים להסגרה מנויים בסעיף 2א(ב) לחוק, וביניהם סיג תקנת הציבור ממנו ביקש להיבנות ב"כ המשיבה. סיג נוסף קבוע בסעיף 1א לחוק-"**סיג להסגרת אזרח**". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירות הסגירה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראל ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינה ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדיון ויטול עליו עונש מאסר. אין חולק, כי המשיבה הייתה אזרחית ישראל בעת ביצוע העבירות, אולם ב"כ העותר וב"כ המשיבה חולקים, האם המשיבה הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע

העbirות.

31. לאחר שביקשת ההסגרה היא לצורך ריצוי עונש ולא לצורך העמדה לדין, מתייתר הדיון בנטול הראיתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסgraה הקבוע בסעיף 9(א) לחוק.

ריבעת המחלוקת

32. המחלוקת בין הצדדים נועוצה, אפוא, בשלושה מוקדים. ראשית, האם נפלו פגמים דינניים בהליך ברומניה באופן המצדיק את דחית בקשת ההסגרה. שנייה, האם המשיבה הייתה תושבת ישראל בזמן ביצוע העבירות וכפועל יצא מכך חל עלייה הסיג להגנת האזרח. שלישיית, האם חל בענינה של המשיבה סייג תקנות הציבור, בשל מצבה הרפואי ובשל טענתה שקיימת סכנה לחייה אם תוסגר לרומניה. להלן אדון בסוגיות אלה.

כשלים דינניים ברומניה

33. לטענת ב"כ המשיבה, נפלו פגמים מהותיים בהליך ברומניה, בכך שהמשיבה לא ידעה על ההליכים המתנהלים נגדה, ובכך שלא עודכנה בדבר הערעור ותוצאותיו. לאחר שעומד כנגד המשיבה פסק דין חלוט של בית המשפט לערעורים ברומניה, חזקה שההליך התנהל כראוי. נטל ההוכחה, כי נפלו פגמים בהליך מוטל על המשיבה, ולא מצאתי כי היא הרימה נטל זה. מלבד טענות בעלמא, כי המשיבה לא הכירה את עורכי הדין שייצגו אותה בערעור, וכי חשבה שעקב מצבה הרפואי רשות רומניה לא מעוניינת בה, לא הוצגה כל ראייה לפגם בהליך. בנסיבות אלה, לא מצאתי לקבל את הטענה, כי נתגלו פגמים בהליך שהתנהל ברומניה.

תושבות

34. אין חולק, כי המשיבה הייתה אזרחית ישראל בעת ביצוע העבירות. לטענת העותר, המשיבה לא הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע העבירות, בעוד שטענת המשיבה, על אף שלמעשה לא שתהה בישראל באותה עת, יש להגדירה כתושבת ישראל משום ששוהותה ברומניה הייתה כפiosa ולא מרצונה.

35. המונח "תושב" בחוק ההסגרה נבחן ונוחת רבות בפסקאותו של בית-משפט העליון ונקבע, כי יש לפרש את המונח "תושב" בחוק ההסגרה לפי תכלית החוק ובפרט לפי תכלית תיקון סעיף 1א לחוק ההסגרה. כך למשל, בדנ"פ 8612/00 ברגר נ' היوم"ש פ"ד נה (5), 439 (להלן: "פסק דין ברגר"), פורש המושג "תושב ישראל" כך: "...המושג "תושב ישראל" על רקע תכליתה של הוראת סעיף 1א לחוק ההסגרה ממשמענו אדם שיזיקות התושב שלו לישראל הן כה-עמוקות, כה-משמעות, כה-רחבות-פרישה, כה-אמתיות, כה-טבעות, עד שכליתו במדינה אחרת - מדינה לא-לו - תגרום לו סבל רב מן הרגיל, סבל אשר יוסיף עצמו על עצם הסבל שבמاسر. זיקתו של אדם לישראל חיית שתאה זיקה כה-עמוקה, עד שנוכל לומר ללא היסוס כי ישראל היא מרכז חייו, כי גורלו קשור בגורלה, כי רוב זיקותיו לאשר סביבו הוא לחיים בישראל" (שם בעמ' 461).

36. ההחלטה אימצה את המבחן המשולב - אובייקטיבי וסובייקטיבי וקבעה, כי יש צורך ב"תושבות של ממש". וכך קבע בית-משפט העליון בפסק דין ברגר, בעמ' 471: "המבחן שאומץ בפסקת בית-משפט זה הוא מבחן משולב - אובייקטיבי וסובייקטיבי, ובלשונו של חברי השופט מ' חשין, מעשה השתקעות וכוננות

השתקעות. במסגרת המבחן האובייקטיבי נבחנות זיקות התושבות של הטוען לתושבות במדינה, הכוללות את מקום מגוריו של הגונן, מקום מגורי המשפחה, המקום שבו מופקת הכנסתו, מנהגו ואורחותיו, מקום עיקר נכסיו, שפטו, קשריו החברתיים וכיוצא באלו. במקביל, נבחנת כוונתו של הטוען לתושבות - האם כוונתו לקשר את גורלו עם מדינת ישראל, להוסיף ולגור בה דרך קבע ולהופכה למרכז חייו." (ר' גם בע"פ 1947/03 אורך נ' מדינת ישראל (26.8.03))

.37. בכלל, נטול השכנוע בדבר אי היוטו של המבוקש תושב ישראל מוטל על היועץ המשפטי לממשלה בבקשת להכריז על אדם כבר הסגירה. אני סבורה, כי עד מה העותר בנטול להראות שהמשיבה לא הייתה תושבת ישראל, בעוד שהמשיבה לא הרימה את הנטול המוטל עליו לסתור זאת, ולא הצביעה על זיקה לישראל המראה על תושבות, כאמור.

.38. אין חולק כי המשיבה הרגורה ברומניה בין השנים 2005 ועד 2015. מאחר שההעברות התקבעו בשנים 2012 ו-2013, ניתן לומר שלכל הפחות במובן האובייקטיבי המשיבה לא הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע העברות, שכן מדובר למי שעזבה את ישראל ממש عشر שנים, ואף לא הגיע לביקור בישראל, גם לא לאחר שנעקרה ונחקרה בשנת 2013. מפסק הדין לעלה, כי היא נשאה לאזרוח רומניה, והרגורה עמו בביתם שבCONNEXION. אומנם, המשיבה טוענת שמדובר מגוריה היה בישראל וכי שהותה ברומניה הייתה באונס, אך לא הביאה כל ראיות לעניין זה, מלבד טענות כלויות אודות אינומים ופחד מגורמי עולם תחתון. על כן, גם טענה זו נידחת, ומماור שמדובר לא הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע העברות, היא אינה זכאית להגנה שבסעיף 1א לחוק.

תקנות הציבור

.39. לטענת ב"כ המשפט, הסגירת המשפט לרומניה אינה מתישבת עם תקנות הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק, האסור על הסגירתו של אדם למדינה המבקשת כאשר **"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנות הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל."**

.40. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנות הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעטם טיבו הוא עmom (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ **חיזזה פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 346 (2003); ע"פ 7569/00 יוגדייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4) 585 (2002)) (להלן: **ע"פ יוגדייב**).**

.41. בע"פ מונדרוביץ' עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנות הציבור: **"עיקרון תקנות הציבור'** אוצר תחת כינוי **'ערכים שונים'**, **'שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית'**. על עריכים אלה נמנית זכותasis של נאשם בפליליים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדקה', אשר התפתחה בדורות האחוריים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. עריכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעברות המוחוסות לנאשם בפליליים" (שם בפסקה 110).

.42. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנות הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצוותה מהותית בתחששות הצדקה, המוסר והగינות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסיג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנות ציבור זו כענין שבשרה, והשימוש בה כמחסום לא יעשה אלא**

"במסורת" (ע"פ **יגודיב**, בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסיג של תקנת הציבור, רובץ הנטול, להציג "נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגירה, בנסיבות המקרא, בגדר מעשה בלתי צודק בעיליל או עליה לכדי מעשה של התעمرות קשה במובוקש. מובן, שהכוונה אינה לכך שהمبرוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב לכך א逞לו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגירה ותוצאתה הטבעית. הדברו בהתפתחות שהיא מעלה ומעבר לتواצאה המשפטית המתווארת, אשר הינה צפואה וטבעית" (בג"ץ 852/86 **אלוני נ' שר המשפטים** (10.3.87), בפסקה 17(ד)).

43. בית המשפט העליון שבוחן על כך, שמדובר בנטול כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענות על עובדות ונתונים בדוקים: "**אין די בהעלאתן של טענות כליליות - טענות-של-סתם** - ושותה על הטוען **לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-כדין**" (ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועם"ש** (7.3.05) בפסקה 17). וראו גם בע"פ רוזנשטיין, בפסקה 29, שם נקבע, כי "**על הטוען לפגיעה בהונגות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית**".

44. הפעלת הסיג של תקנת הציבור היא בחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות "בזהירות ובארוח מדוד, ותצטמצם למכבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש **לפגיעה בנאשם עקב ההסגירה** היא בעלת עצמה וכוח **מיוחדים**" (ר' בע"פ **מנדרוביץ** שם בפסקה 114). האמור נקבע, נוכח האינטרסים המדינתיים והבינ-מדינתיים החשובים המגולמים בדיון ההסגירה: פגעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לרומניה; חשש להיפיכת ישראל לממלכת ערביינים; פגעה בזכותו של מדינה להגן על עצמה מפני מי שלט עונתה ביצעה בשטחה מעשים פליליים; וסיכון מטרות מוסד ההסגירה- שמירה על שלטון החוק ומונעת מצב בו יצא חוטא נשכר.

45. כתע, אבחן את טענות ב"כ המשיבה בראי פסיקה זו, בעניין השינוי, בעניין מצבה הרפואי של המשיבה, ובעניין סכנת החיים הצפואה למשיבה אם תסוגר.

שיהוי

46. לטענת ב"כ המשיבה, יש לדחות את העיטה עקב שיוי ניכר בהתנהלות רשוויות רומניה, אשר לא ביקשו את הסגירתה של המשיבה במשך 3 שנים.

47. איני סבורה, כי המקרא שלפני הוא מאותם מקרים בהם התקיימו "**נסיבות חריגות-שבחריגות של שיוי, העשויה לסקל את עתרתה של המדינה המבקשת**" (ע"פ 740/05 **שובייב נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (14.4.10), בפסקה 6). בעניינו, אמן בקשה ממשלה לרשותה המשיבה הוגשה למללה משנהתיים לאחר פסק הדין של ערצת הערעור, אולם המשיבה לא הראתה כיצד שונה מצבה לרעה בעקבות שיוי זה. יתר על כן, אף אם כן שונה מצבה לרעה, אין די בכך בלבד **"שומה על המברוקש להוסיף ולהראות כי הסגירה באותו נסיבות של שיוי תעלה כדי הייתה מעשה בלתי צודק בעיליל ... אם בשל השינוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו של פלוני באותו נסיבות תהא שකולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל"** (ראו ע"פ 3439/04 **זוק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה**, [פורסם ב公报] (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה**, [פורסם ב公报] (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרא שלפני המשיבה לא הוכיחה כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעיליל".

מצב רפואי

.48 אין חולק, כי מצבה הרפואית של המשיבה אינו פשוט, וכי הסגرتה תהיה מורכבת מבחינה זו במיוחד נוכח מגיפת הקורונה, כאשר לדברי ב"כ היא אינה יכולה להתחסן. אולם, כאמור, על מנת לקבוע כי מתקיים סיג תקנות הציבור נדרש להראות כי תהיה פגעה בעלת עצמה מיוחדת וכי יוצר מצב של "**מעשה בלתי צודק בעיליל או עללה לכדי מעשה של התעمرות קשה במובוקש**". לאור עמדת שב"ס, המוגובה בדו"ח רפואי, נראה שלא מן הנמנע שהמשיבה תוכל לעמוד בנסיבות לרומניה, וכי מצבה הרפואית, נכון לעת הז, איננו מונע את הסגرتה ולא יוצר מצב קיצוני שזכה, כך שהסגرتה תהווה התעمرות ויצירת מצב בלתי צודק בעיליל.

.49 אשר לטענה, כי רשות רומניה לא ירצו את המשיבה במצבה הנוכחי- העותר הודיע, כי עדכן את רשותות רומניה בדבר מצבה הרפואית של המשיבה, וכל עוד לא נמסכה הבקשה, נקיים המוצא היא שרשויות רומניה עדין מעוניינות בהסגרת המשיבה לידיהן.

סכנות חיים ברומניה

.50 גם טענות המשיבה בדבר סכנות חיים הנשקפת לה ברומניה, נטעוו בעלים מא מבלי לבססן על תשתיות עובדיות ממשית. אין להסתפק בטענות בעלים ובנסיבות, כי ברומניה ישם מסמכים המעידים על סכנה זו, ורק מטעם זה היה מקום לדוחות את הטענה על הסוף.

.51 מעבר לנדרש יותר, שחזקת כי מדינת ישראל חותמת על אמנהות הסגירה עם מדינות בהן יש אכיפת חוק ושמירה על עצורים ואסירים. רומניה היא מדינה מתוקנת, ועל כן יש להניח שתפעול לסקל פגעה במשיבה, ככל שיש ממש בטענותיה, כי נש��פת לה סכנה.

.52 לפיכך, מצאתי לדוחות את הטענות, כי יש להימנע מהסגרת המשיבה בשל מצבה הרפואי ושל הסכנה הנשקפת לה ברומניה.

סיכום

.53 סוף דבר, מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבה בת-הסגירה לרומניה, לריצוי עונש המאסר אשר הושת עלייה, בגין עבירות המפורחות בבקשת ההסגרה.

.54 המשיבה אינה זכאית להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק, משום שלא הייתה תושבת ישראל בעת ביצוע העבירות.

.55 המשיבה תוחזק במעצר באיזוק אלקטרוני עד להסגרתה בפועל.

לביקשת ב"כ המשיבה, בשל מצבה הרפואי, ההחלטה תשלוח לצדים ללא דין.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"א, 14 פברואר 2021, בהעדך
הצדדים.